

Jesu Kristi åbenbaring – nummer fire

Esajas fyrre

Jeff Pippenger

2023-10-23

Budskabet i Jesu Kristi Åbenbaring, som er ved at blive afdækket, indbefatter identificeringen af det hebraiske ord, der oversættes med „sandhed“, hvilket blandt andet repræsenterer Kristi karakter som Alfa og Omega. Begyndelsen på en ting, der repræsenterer enden på en ting, gennemtrænger hele Bibelen, og Kristi karakter åbenbares i Bibelen, for Han er Ordet. Alfa og Omega er det element i Kristi karakter, som Han selv identificerer som beviset på, at Han er Gud.

Esajas kapitel fyrre markerer begyndelsen på en profetisk fortælling, der fortsætter indtil slutningen af Esajas' Bog i kapitel seksogtres. Den begynder med at identificere Trøsteren, som udsendes, og som Kristus lover disciplene for at trøste dem i forbindelse med sin bortgang; men Trøsterens komme finder sin fuldkomne opfyldelse, som alle profetier gør, i de sidste dage. Esajas' og Jesu identifikation af Trøsterens ankomst peger på skuffelsen i de hundrede og fireogfyrre tusindes bevægelse, som fandt sted den 18. juli 2020.

Men jeg siger jer sandheden: Det er til gavn for jer, at jeg går bort; thi dersom jeg ikke går bort, vil Talsmanden ikke komme til jer; men når jeg går bort, vil jeg sende ham til jer. Og når han kommer, skal han overbevise verden om synd og om retfærdighed og om dom. Johannes 16,7-8.

Ordene »synd, retfærdighed og dom« er det, Trøsteren vil bruge til at »overbevise« verden. Det ord, som er oversat med »overbevise«, omfatter betydningen at overtyde. De tre trin »synd, retfærdighed og dom« repræsenterer det hebraiske ord, der oversættes med »sandhed«. Dette ord blev dannet af det hebraiske alfabets første, trettende og sidste bogstav, og det ord vidner om, at Skaberens af alle ting er den første og den sidste, Alfa og Omega. Når Trøsteren kommer til de skuffede hundrede og fireogfyrre tusind, vil Han overbevise dem og dernæst verden om, at Gud er Alfa og Omega.

Trøst, trøst mit folk, siger jeres Gud. Tal trøstende til Jerusalem, og råb til hende, at hendes strid er til ende, at hendes misgerning er sonet; thi hun har af Herrens hånd modtaget dobbelt for alle sine synder. En røst råber i ørkenen: Bered Herrens vej, gør en jævn bane i ødemarken for vor Gud. Hver dal skal ophøjes, og hvert bjerg og hver høj skal sænkes; det krogede skal blive lige, og de ujævne steder til slette veje. Og Herrens herlighed skal åbenbares, og alt kød skal se den tilsammen; thi Herrens mund har talt det. Esajas 40:1–5.

Passagen identificerer den gerning, som den sidste Elias-budbringer udfører, og som blev forbilledliggjort ved William Miller, der var blevet forbilledliggjort ved Johannes Døberen, som var blevet forbilledliggjort ved Elias, og som af Malakias var blevet identificeret som den budbringer, der bereder vejen for pagtens budbringer. I den sidste Elias-bevægelse, når Herren sender Trøsteren for at styrke dem, som er blevet skuffede og venter på Herren under en tøvetid,

skal „Herrens herlighed åbenbares, og alt kød skal tilsammen se den“. Herrens „herlighed“ er Hans karakter, og Jesu Kristi Åbenbaring er en afdækning af det element i Hans karakter, som fremstilles som Alfa og Omega. Efter indledningen i de første fem vers spørger „røsten af en, som råber i ørkenen“, Gud: „Hvad skal jeg råbe?“

En røst sagde: Prædik! Og han sagde: Hvad skal jeg prædike? Alt kød er græs, og al dets herlighed er som markens blomst. Græsset visner, blomsten falmer, når Herrens ånde blæser på det; sandelig, folket er græs. Græsset visner, blomsten falmer, men vor Guds ord står fast til evig tid. Esajas 40:6–8.

Budskabet om Kristi karakter, som fremstilles som Alfa og Omega, er indsat i islams symbolik. I Ezekiel syvogtredive bliver dalen med de døde ben først ført sammen og derefter bragt til live ved det profetiske budskab fra de fire vinde.

„Engle holder de fire vinde tilbage, fremstillet som en rasende hest, der søger at bryde løs og storme hen over hele jordens overflade, med ødelæggelse og død i sit spor.“

„Skal vi sove på selve randen af den evige verden? Skal vi være sløve og kolde og døde? O, at vi i vore menigheder måtte have Guds Ånd og ånde indblæst i Hans folk, så de kunne stå på deres fødder og leve. Vi må indse, at vejen er smal, og porten trang. Men når vi går gennem den trange port, er dens vidde uden grænse.“ Manuscript Releases, bind 20, 217.

Den vrede hest i Bibelens profeti er islam. Den vrede hest holdes tilbage fra at udføre sit ødelæggelsesværk, sådan som det fremstilles ved de fire engles tilbageholdelse af de fire vinde i Åbenbaringen syv. De holdes tilbage, indtil de hundrede og fireogfyrre tusinde er beseglet.

Og derefter så jeg fire engle stå på jordens fire hjørner og holde jordens fire vinde tilbage, for at vinden ikke skulle blæse over jorden, ej heller over havet eller over noget træ. Og jeg så en anden engel stige op fra øst med den levende Guds segl; og han råbte med høj røst til de fire engle, som det var givet at skade jorden og havet, og sagde: Gør ikke skade på jorden, ej heller på havet eller på træerne, før vi har beseglet vor Guds tjenere på deres pander. Åbenbaringen 7:1–3.

At de fire vinde holdes tilbage, repræsenterer tilbageholdelsen af islam, indtil beseglingen af Guds folk er fuldendt. Islam fremstilles i Johannes' Åbenbaring som de sidste tre af de syv basuner og også som de tre veer.

Og jeg så, og jeg hørte en engel flyve midt hen over himlen og sige med høj røst: Ve, ve, ve over jordens beboere på grund af de øvrige røster af de tre engles basun, som endnu skal lyde! Åbenbaringen 8:13.

Efter at have introduceret de tre ve-basuner identificerer Johannes islams kendetegn i kapitel ni. I vers fire i kapitel ni gives der islam et påbud, som blev opfyldt i Abubekrs historie, den første leder efter Muhammed.

Og det blev dem befalet, at de ikke måtte skade jordens græs, ej heller noget grønt eller noget træ, men kun de mennesker, som ikke har Guds segl på deres pander. Åbenbaringen 9:4.

Uriah Smith identificerede Abubekrs relation til vers fire.

„Efter Muhammeds død blev han i ledelsen efterfulgt af Abubekr i år 632 e.Kr., som, så snart han havde fået sin myndighed og regering fast grundfæstet, udsendte et rundskrivelsebrev til de arabiske stammer, hvoraf følgende er et uddrag:

“Når I kæmper Herrens kampe, så opfør jer mandigt uden at vende ryggen til; men lad ikke jeres sejr besmittes med kvinders og børns blod. Ødelæg ingen palmetræer og brænd ingen kornmarker. Fæld ingen frugttræer og gør intet fortræd mod kvæget, undtagen sådant som I dræber for at spise. Når I indgår nogen pagt eller aftale, så hold den og vær jeres ord tro. Og når I drager af sted, vil I finde nogle religiøse personer, som lever tilbager trukket i klostre og har sat sig for at tjene Gud på den måde; lad dem være, og dræb dem ikke og ødelæg heller ikke deres klostre. Og I vil finde en anden slags mennesker, som hører til Satans synagoge, og som har barberede kroner; sørg for at kløve deres kranier, og giv dem ingen nåde, før de enten bliver muhammedanere eller betaler tribut.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 500.

Uriah Smith fortsætter med at identificere to klasser af mænd, som skulle skelnes af de islamiske krigere, som Abubekr udsendte for at føre krig mod Rom. Den ene klasse identificerer han som katolske munke, der tilbad på søndagen; og den anden klasse var de, som tilbad på den syvende dag. Islam skulle kun angribe soldyrkerne. Endnu vigtigere for vore overvejelser er det, at mennesker, hvad enten de holder søndag eller sabbat, symbolsk fremstilles som græs, grønne vækster og træer. De fire vinde i kapitel syv blev holdt tilbage fra at blæse over græsset, indtil sabbatsholderne var blevet beseglet.

Budbringeren for de hundrede og fireogfyrre tusindes bevægelse spørger Gud: „Hvad skal jeg råbe?“ Han fik at vide, at hans budskab skulle være, at Guds ord står fast til evig tid, og dette budskab skulle anbringes inden for den sammenhæng, som vinden, der blæser over græsset, udgør. Når Talsmanden sendes til de hundrede og fireogfyrre tusind, som er blevet skuffede over en fejlslagen forudsigelse om islam, og som derefter erkender, at de befinder sig i nøletiden i lignelsen om de ti jomfruer, bliver de da underrettet af Talsmanden om, at det budskab, de skal frembære, er budskabet om islams rolle i Bibelens profeti. Talsmandens ankomst i nøletidens historie får dem til at stå.

Og han sagde til mig: Menneskesøn, stå op på dine fødder, så vil jeg tale til dig. Og ånden kom ind i mig, da han talte til mig, og rejste mig op på mine fødder, så jeg hørte ham, som talte til mig. Ezekiel 2:1, 2.

De står op, når de bliver oprejst.

Og mennesker af folkene og stammerne og tungemålene og nationerne skal se deres døde legemer i tre dage og en halv og ikke tillade, at deres døde legemer lægges i grave. Og de, som bor på jorden, skal glæde sig over dem og være lystige og sende gaver til hinanden; fordi disse to profeter pinte dem, som boede på jorden. Og efter tre dage og en halv kom livets Ånd fra Gud ind i dem, og de stod på deres fødder; og stor frygt faldt på dem, som så dem. Åbenbaringen 11:9–11.

De to trin, først at stå og dernæst at blive løftet op som banneret, fremstilles også af Ezekiel i kapitel syvogtredive. Ezekiels første trin sammenføjer legemsdelene af de døde, tørre ben, som er i skuffelsens dal. Ezekiels andet trin er budskabet om de fire vinde, som er beseglingens budskab, hvilket er Islams budskab.

Og han sagde til mig: Menneskesøn, kan disse ben få liv? Og jeg svarede: Herre Gud, du ved det. Atter sagde han til mig: Profetér over disse ben, og sig til dem: I tørre ben, hør Herrens ord. Så siger den Herre Gud til disse ben: Se, jeg vil lade ånde komme ind i jer, og I skal leve. Og jeg vil lægge sener på jer og lade kød vokse frem på jer og dække jer med hud og give jer ånde, og I skal leve; og I skal kende, at jeg er Herren. Så profeterede jeg, som jeg havde fået befaling om; og mens jeg profeterede, lød der en lyd, og se, en raslen, og benene føjede sig sammen, hvert ben til sit ben. Og da jeg så efter, se, da kom der sener og kød på dem, og huden dækkede dem ovenfra; men der var ingen ånde i dem. Da sagde han til mig: Profetér til vinden, profetér, menneskesøn, og sig til vinden: Så siger den Herre Gud: Kom fra de fire vinde, du ånde, og blæs på disse dræbte, så de må blive levende. Så profeterede jeg, som han havde befalet mig, og ånden kom ind i dem, og de blev levende og stod op på deres fødder, en overmåde stor hær. Ezekiel 37:3–10.

I den passage i Esajas, som vi nu betragter, står de på deres fødder, når Talsmanden kommer; derpå løftes de op på et højt bjerg som et bannertegn og forkynnder det „glade budskab“, som er sildigregnen, den tredje engels budskab.

O Zion, du som bringer godt budskab, stig op på det høje bjerg; O Jerusalem, du som bringer godt budskab, opløft din røst med kraft; opløft den, frygt ikke; sig til Judas byer: Se jeres Gud! Se, den Herre Gud kommer med stærk hånd, og hans arm skal herske for ham; se, hans løn er hos ham, og hans gerning går foran ham. Han skal vogte sin hjord som en hyrde: han skal samle lammene med sin arm og bære dem i sin favn, og nænsomt føre dem, som har diende. Hvem har målt vandene i sin hule hånd og afmålt himlene med sit spand, og fattet jordens støv i et mål, og vejjet bjergene på vægtskål og højene på vægt? Hvem har ledet Herrens Ånd, eller hvem har som hans rådgiver undervist ham? Med hvem rådførte han sig, og hvem gav ham indsigt og lærte ham dommens vej og lærte ham kundskab og viste ham forstandens vej? Se, folkeslagene er som en dråbe i en spand og regnes som det fine støv på vægtskålen; se, han løfter øerne som en ganske ringe ting. Og Libanon er ikke tilstrækkeligt til brænde, og dets dyr er ikke tilstrækkelige til et brændoffer. Alle folkene er som intet for ham; de agtes af ham for mindre end intet og tomhed. Esajas 40:9–17.

De, som er kommet op af deres grave, bliver løftet op som et banner, eller, som Esajas betegner det, bliver de ført til „et højt bjerg“. Det høje bjerg er banneret, og det repræsenterer dem, som ventede på Herren, i forsinkelsens tid, der indledes ved den første skuffelse den 18. juli 2020.

Tusinde skal flygte for den enes trussel; for fems trussel skal I flygte, indtil I bliver tilbage som en signalstang på toppen af et bjerg og som et banner på en høj. Derfor vil Herren tøve, for at han kan være jer nådig, og derfor vil han ophøjes, for at han kan forbarme sig over jer; thi Herren er en dommens Gud; salige er alle de, som venter på ham. Esajas 30:17, 18.

I Åbenbaringens ellefte kapitel bliver banneret taget op til himlen.

Og de hørte en høj røst fra himlen sige til dem: Kom herop. Og de steg op til himlen i en sky; og deres fjender så dem. Og i samme time kom der et stort jordskælv, og en tiendedel af byen faldt, og i jordskælvet blev syv tusind mennesker dræbt; og resten blev grebet af frygt og gav himlens Gud ære. Åbenbaringen 11:12, 13.

Åbenbaringen 11 fastslår, at de to vidner løftes op til himlen i samme time som jordskælvet. Det jordskælv, som i fortidig historie blev opfyldt ved den Franske Revolution, er et forbillede på USA's omstyrtelse ved søndagsloven. Banneret løftes derfor op ved søndagsloven, og banneret forkynder derpå de „gode tidender“ for hele verden.

Alle I verdens indbyggere og I, som bor på jorden, se til, når han rejser et banner på bjergene; og når han støder i basunen, hør efter. Esajas 18,3.

Fanen vil frembære de „glædelige tidender“, når „basunen“ lyder. Basunens endelige budskab i Åbenbaringen er den syvende basun, som er det tredje ve, som er islam. Esajas, Johannes og Ezekiel taler alle om de sidste dage, og de modsiger aldrig hinanden.

Guds segl sættes på Guds folk ved søndagsloven.

„Ikke én af os vil nogen sinde modtage Guds segl, så længe vor karakter har én plet eller én skamplet på sig. Det er overladt til os at afhjælpe manglerne i vor karakter, at rense sjælens tempel for al besmittelse. Da vil den sildige regn falde over os, ligesom den tidlige regn faldt over disciplene på pinsedagen. ...“

”Hvad gør I, brødre, i det store forberedelsesværk? De, som forener sig med verden, modtager verdens præg og forbereder sig til dyrets mærke. De, som ikke stoler på sig selv, som ydmyger sig for Gud og renser deres sjæle ved at adlyde sandheden, disse modtager det himmelske præg og forbereder sig til Guds segl på deres pander. Når dekretet udgår, og mærket bliver indpræget, vil deres karakter forblive ren og uplettet i al evighed.” Testimonies, bind 5, 214–216.

Selv om dekretet bliver stadfæstet ved søndagsloven, må de, som modtager seglet, have en karakter, der er forberedt til seglet, før søndagsloven, for søndagsloven er den krise, som alle kriserne i Guds ord peger frem imod. Det er „krisen“ eller „råbet“ ved midnat i lignelsen om de ti jomfruer.

„Karakteren åbenbares ved en krise. Da den alvorlige røst ved midnat forkyndte: ‘Se, brudgommen kommer; gå ham i møde,’ vågnede de sovende jomfruer af deres slummer, og det blev tydeligt, hvem der havde truffet forberedelse til begivenheden. Begge parter blev overrasket, men den ene var beredt på nødsituationen, og den anden viste sig at være uforberedt. Karakteren åbenbares ved omstændighederne. Nødsituationer bringer karakterens sande lodighed frem. En pludselig og uventet ulykke, sorg eller krise, en uforudset sygdom eller kval, noget, som bringer sjælen ansigt til ansigt med døden, vil bringe karakterens sande indre frem. Det vil blive åbenbart, om der er nogen virkelig tro på Guds ords løfter eller ej. Det vil blive åbenbart, om sjælen opretholdes af nåde, om der er olie i karret med lampen.“

„Prøvelsens tider kommer over alle. Hvordan bærer vi os ad under Guds prøve og prøvelse? Slukkes vore lamper? eller holder vi dem stadig brændende? Er vi beredt på enhver nødsituation ved vor forbindelse med Ham, som er fuld af nåde og sandhed? De fem kloge jomfruer kunne ikke meddele deres karakter til de fem dårlige jomfruer. Karakter må dannes af os som enkeltpersoner.“ Review and Herald, 17. oktober 1895.

De kloge jomfruer behøvede olien, før råbet lød, for når midnatskrisen indtræffer, er det for sent at skaffe sig olien.

„Der er en ånd af fortvivelse, af krig og blodsudgydelse, og denne ånd vil tiltage indtil selve tidens afslutning. Så snart Guds folk er beseglet i deres pander, — det er ikke et segl eller mærke, som kan ses, men en grundfæstelse i sandheden, både intellektuelt og åndeligt, så de ikke kan rokkes, — så snart Guds folk er beseglet og beredt til rystelsen, vil den komme. Ja, den er allerede begyndt; Guds domme hviler nu over landet for at give os advarsel, så vi kan vide, hvad der kommer.“ Manuscript Releases, bind 1, 249.

Guds segl er en befæstelse i sandheden, både intellektuelt og åndeligt. Dette segl kan ikke ses, men banneret vil blive set, for det er den eneste måde, hvorpå verden kan advares. Derfor er der en tid, hvor seglet ikke kan ses, og denne efterfølges af søndagsloven, hvor seglet må ses.

„Helligåndens gerning er at overbevise verden om synd, om retfærdighed og om dom. Verden kan kun advares ved at se dem, som tror sandheden, helliget ved sandheden, handle efter høje og hellige principper og i ophøjet og ædel forstand vise skillelinjen mellem dem, der holder Guds bud, og dem, der træder dem under fode. Åndens helliggørelse markerer forskellen mellem dem, der har Guds segl, og dem, der holder en falsk hviledag. Når prøven kommer, vil det tydeligt blive vist, hvad dyrets mærke er. Det er helligholdelsen af søndagen. De, som efter at have hørt sandheden fortsat anser denne dag for hellig, bærer underskriften fra syndens menneske, som mente at kunne ændre tider og lov.“ Bible Training School, 1. december 1903.

Det segl, som må opnås før søndagsloven, er Kristi karakters fulde udvikling, og det er usynligt, undtagen for englenerne. Det segl, som ses ved søndagsloven, er dem, der holder sabbatten på den syvende dag, for den er Guds folks segl eller tegn.

Tal også du til Israels børn og sig: Sandelig, mine sabbatter skal I holde; thi det er et tegn mellem mig og eder fra slægt til slægt, for at I skal kende, at jeg er Herren, som helliger eder. 2 Mosebog 31,13.

Beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind begyndte den 18. juli 2020 og må fuldbyrdes før søndagsloven.

I, al verdens indbyggere og jordens beboere, se til, når han løfter et banner på bjergene; og når han blæser i en basun, så hør. Esajas 18:3.

De syv tordener, som nu er blevet åbnet, identificerer, at de hundrede fireogfyrre tusindes historie er værket med at forkynde et budskab, som er placeret inden for rammerne af basunadvarslen om det tredje ve. Islams basun i Bibelens profeti er det, som lyder ved det banner, der løftes op fra graven.

De fire waymarks i enhver reformlinje, som er på linje med de fire waymarks i historien fra 1840 til 1844, fastslår, at hvert af de fire skridt i hver reformlinje altid bærer det samme tema. Det første waymark i de hundrede og fireogfyrre tusinds historie, som blev repræsenteret ved 1840 til 1844, var bemyndigelsen af budskabet den 11. september 2001. Dette waymark var islam. Det andet waymark i den parallelle historie for de hundrede og fireogfyrre tusind var skuffelsen den 18. juli 2020. Dette waymark var en forudsigelse om islam, som var blevet fordrejet ved anvendelsen af tid. Det tredje waymark, som markerer Midnatsrådet, er en korrektion af den fejlslagne forudsigelse om islam. Korrektionen repræsenterer forkastelsen af anvendelsen af tid. Det fjerde waymark er søndagsloven, hvor det banner, der løftes op, blæser i den syvende basun, som er det tredje ve, som er islam.

Esajas kapitel fyrre angiver udgangspunktet for de næste seksogtyve kapitler. Dette udgangspunkt findes i Johannes' Åbenbaring kapitel elleve, når de to profeter, som plagede folket, bringes tilbage til livet. Talsmanden oprejser dem og bringer dem i stående stilling, og derefter løftes de op til himlen. Esajas identificerer Elias-budbringeren som røsten, der råber i ørkenen. Denne budbringer spørger derpå, hvad hans budskab skal være, og det siges ham i profetisk symbolik, at Islams budskab er en trompetadvarsel, som banneret forkynder. Dog kan Islam kun fremstilles som advarslens trompet i de sidste dage ved at identificere fortidens Islam. Islams begyndelse, således som den blev forstået af milleritterne, og som grafisk er fremstillet på Habakkuks to hellige tavler, må anvendes for at identificere Islam i det tredje ve.

Jeg var i Ånden på Herrens dag, og jeg hørte bag mig en høj røst som af en basun.
Åbenbaringen 1,10.

Johannes hørte i Åbenbaringen lyden af en basun bag sig, og Johannes repræsenterer de hundrede og fireogfyrre tusinde, som hører en røst fra fortiden. Røsten bag Johannes, det vil sige den, der repræsenterer lyden af en basun fra fortiden, er pionerforståelsen af, at basunerne var Guds domme over søndagsgudstjenesten. De første fire basuner blev sendt over det hedenske Rom som svar på den første søndagslov, der blev vedtaget af Konstantin i året 321. Den femte og sjette basun, som er det første og andet ve, repræsenterer Guds domme over det pavelige Rom, efter at også det havde vedtaget en søndagslov på koncilet i Orléans i året 538. Islams tredje ve kommer, når søndagsloven vedtages i De Forenede Stater. Da løftes banneret, og det identificerer Islams profetiske rolle, baseret på Islams indledende rolle.

Budskabet, der forkyndes af banneret, kan kun stadfæstes, når budskabet sættes ind i Alfa og Omegas sammenhæng. Efter denne indledning i Esajas, kapitel fyrre, fremholdes over flere på hinanden følgende kapitler den stærkeste og mest direkte bibelske fremstilling af Gud som Alfa og Omega. Disse kapitler er Esajas' fremstilling af Jesu Kristi Åbenbaring, som „Gud gav ham for at vise sine tjenere, hvad der snart skal ske; og han sendte den og gav den til kende ved sin engel for sin tjener Johannes“, som skrev den „i en bog og“ sendte „den til de syv menigheder“.

Vi vil behandle de følgende kapitler i Esajas i den næste artikel.

Salig er den, som læser, og de, som hører denne profetis ord og holder fast ved det, som er skrevet i den; for tiden er nær. Åbenbaringen 1:3.

